Quelle: http://manuscripta.at/?ID=36543
Copyright: Göttweig, Benediktinerstift

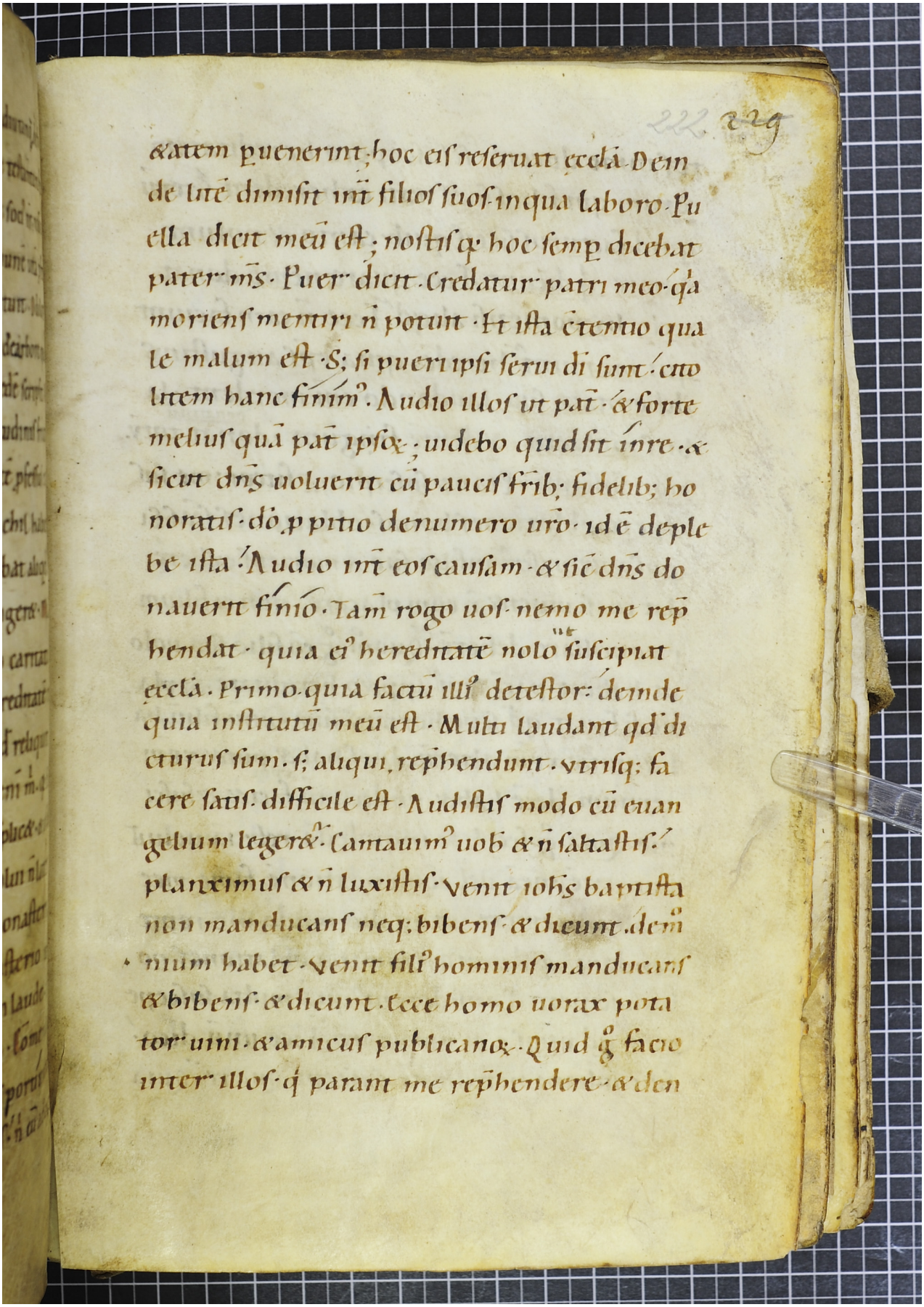

222 229

&atem puenerint; hoc eis reseruat eccla. Dem
de ltē dimisit int filios suos. in qua laboro. Pu
ella dicit meū est; nostis q̄ hoc semp dicebat
pater mīs. Puer dicit. Credatur patri meo. q̄a
moriens mentiri n̄ potuit. Et ista ēternio qua
le malum est. S; si pueri ipsi serui di sunt. cto
ltem hanc finim̄. Audio illos ut pat̄. & forte
melius quā pat̄ ipsōx; uidebo quid sit in re. &
sicut dn̄s uoluerit cū paucis frib; fidelib; ho
noratis. dō p pitio denumero uro. id ē deple
be ista. Audio int̄ eos causam. & sic dn̄s do
nauerit finio. Tam rogo uos. nemo me rep
hendat. quia eā hereditatē nolo suscipiat
eccla. Primo quia factū illī detestor. deinde
quia institutū meū est. Multi laudant qd di
cturus sum. s; aliqui rephendunt. Utrisq; fa
cere satis difficile est. Audistis modo cū euan
gelium legerē. Cantauim̄ uob & n̄ saltastis.
planximus & n̄ luxistis. Venit iohs baptista
non manducans neq; bibens. & dicunt. dem̄
nium habet. Venit filī hominis manducans
& bibens. & dicunt. Ecce homo uorax pota
tor uini. & amicus publicanōx. Quid q̄ facio
inter illos. q̄ parant me rephendere. & den